

rører fra, at man paa de forskellige Steder har holdt Ansøgninger tilbage, fordi man vilde vente, til man saa, hvorledes den nuværende Lov kom til at se ud — jeg opfatter det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov) saaledes, at det var hans Opfattelse, og at han nærede den Tro, at naar man, som her foreslaaet, kunde faa 1 Mill. Kr. mere i det kommende Aar, vilde man i alt væsentligt kunne imødekomme Ansøgerne — saa vil jeg sige, at jeg deler ikke denne Tro. Jeg tror, at det i Aar indkomne Antal Ansøgninger af godt og vel Tusinde kan ventes at ville indkomme ogsaa i kommende Aar, ja, jeg er tilbøjelig til at tro, at det endog vil blive forøget. Det forekommer mig derfor, at det ikke kan nytte, at Lovgivningsmagten, Rigsdag og Regering, lukker Øjnene for, at man her staar overfor en Opgave, som det ikke er muligt at løse ad den Vej, vi her ere inde paa, fordi der derved vil stilles saa store Krav til Statskassen i de kommende Aar, at vort finansielle Budget ganske sikkert ikke vil kunne bære det. Jeg tror, man maa gaa til det Skridt, som særlig det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen), i en noget mild Form, henstillede til den nuværende Landbrugsminister, idet han lod ham vide, at det var ham, der i Fjor appellerede saa stærkt til den daværende Landbrugsminister om endelig at skynde sig med at faa en Kommission nedsat. Det ærede Medlem fra Skanderborg tog, det indrømmer jeg, meget mildt paa den nuværende Landbrugsminister — det skal jeg ogsaa gøre —, men lod ham dog vide, at han havde sagt til den daværende Landbrugsminister i Fjor, at han skulde helst gøre det saa snart som muligt, for man havde ingen Garanti for, hvor længe en Minister sad. Det ærede Medlem sagde ikke til den nuværende Landbrugsminister, at han nærede en lignende Frygt, men det laa jo i det ærede Medlems hele Maade at tale paa, at det vilde han gøre opmærksom paa uden at gøre det i en Form, der virkelig kunde se ud, som om den nuværende Landbrugsminister kunde risikere i en ikke for fjern Fremtid at komme til at gaa af. Det skal jeg ganske se bort fra, men jeg tror, denne Sag, vi her staa ved, er af en saadan Natur, at skal en Kommissions Arbejde nytte noget for de kommende Forhandlinger om dette Spørgsmaal, tror jeg ikke, der rent finansielt set er Tid at spille med at nedsætte denne Kommission, thi man kan ikke sige til alle de Ansøgere, som komme: Det er kun en Brøkdel af jer, vi kunne

imødekomme, alle I andre maa vente. Man maatte, synes jeg, fra Ministeriets Side udstede et Cirkulære, der siger: Det kan ikke nytte, der indsendes Andragender de første to Aar. Thi selv om man faar denne Million bevilget baade i Aar og til næste Aar, er det ganske sikkert, at der i dette Øjeblik ligger Ansøgninger nok til at tage det hele og mere end det.

Derfor synes jeg, at man maa gøre denne Henstilling — ikke af Frygt for, at den nuværende Landbrugsminister ikke skulde blive siddende paa den Plads, hvor han nu er, en saadan Frygt nærer jeg ikke —, men fordi jeg tror, det er nødvendigt, at en Kommission kommer til at arbejde og klare sig de Forhold ogsaa af rent finansielle Grunde. Vi ere slaaede ind paa en saadan Bane, at den danske Statskasse sikkert ikke magter i de kommende Aar at indfri de Løfter, som man har kastet ud, efter at man har omformet hele denne Lovs Karakter fra, hvad den var i Fortiden, til, hvad den er nu. Jeg tror, man maa ind paa andre Baner, og jeg tror, det er ganske nødvendigt, fordi vi ikke finansielt kunne bære det paa den Bane, vi ere inde paa, og vi kunne og maa ikke opgive den Tanke at hjælpe alle disse unge Mennesker i dette Land til at faa dansk Jord over paa deres Hænder i en saadan Udstrækning, som det ønskes, og paa en saadan Maade, at det virkelig bliver selvstændige Landbrug, de have. Jeg skal villig overfor det ærede Medlem fra Faaborg (Christiansen) indrømme, at der er mange smaa Jordbrug, som ikke ere saa store, at man kan regne dem til selvstændige Brug, og som klare sig godt, det skal jeg villig indrømme, men at slutte derudfra, at man ikke skal gaa til at gøre de Landbrug saa store som muligt, kan jeg ingenlunde være med til. (*Christiansen*: Det sagde jeg heller ikke). Jeg er tilbøjelig til at tro, at det heller ikke var det, det ærede Medlem vilde have sagt.

Den Betragtning, jeg her har gjort gældende, forekommer mig i alt væsentligt at falde sammen med den Betragtning, som blev fremsat af det ærede Medlem fra Svinninge (K. Pedersen). I en væsentlig Grad delte han i hvert Fald denne Anskuelse, at Ansøgenes Antal ikke var begrundet i, at man havde holdt sig tilbage, men at Grunden var at søge og finde deri, at Jordbrugene vare blevne saa store og af et saadant Omfang, at nu havde den danske Ungdom faaet Øjet op for, at det var værd at prøve, om det var muligt at skabe sig en selvstændig Stilling